

מסורת הש"ס

(א) עדות פ"ד מ"ו סבירות
ג. ג. ז"מ נה. [תקנן
י"א:] א. [תקנן ג. א"א:]
(ד) [ע"צ:] ט. [תקנן ט
ע"א:] ו. [בכש"י י"ג
נוסף: וקנן לה וזמר
קן,] (ז) [בכש"י זכש"ל:
לבעלה:] ח. [בכש"י ר"ף:
ולתמא לה אם הוא כהן,]
(ט) [שם נוסף: ולהתיר
גט למתו וליצא לקחו
אם רוצה לפוטרה:] י. [ושם
ד"ה בתולין,] י"א. [בכש"י
נ"ד,] י"ב. [בתמזג ע"צ א"ל,]
(ט) [בכש"י פ"ב מ"ו,]
(ט) [ושם ד"ה שבעת,]
(ט) [וע"ש מוס' ע"ז ב.
ד"ה לפני,] ט. [ויקרא
כה,] פ. [במעמד יח,
ל] ויקרא כו. ועי' נסמדין
טו ע"א, ק. [ע"י מוס'
שנת קנח ע"א ד"ה
והמן,] ר. [שמנן א"ל,
ט. [ג"ל מבי"ה,] ט. [ג"ל
יומנן (כש"ש, ע"ש,]
(ח) [תקנן ג' ע"א,] ט. [ג"ל
גט רש"ש,] א. [תקנן נ"ב,
ד. [תקנן נ"ג,]
(ה) [במעמד נ"ו,] ו. [ג"ל
ובציאה. (עב"ד).]

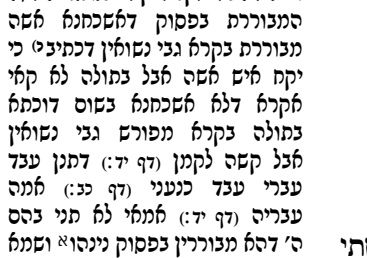
האשה נקנית

לבעלה: זשגש דרכים. כדמפרש ואזיל. והאי
שלג לשון נקבה הוא ובגמרא^א צעי אמאי תנא לשון
נקבה: וקונה את עלמה בשתי דרכים גרסי:^ב וקונה את עלמה.
להיות ברשותה להנשא לאחר: כנסף וצטור. מפרש בצרימת
גמ' [תקנן ד' ה:] נותן לה כסף או שזה
כסף ואומר לה הרי את מקודשת לי
(ה) שטר כותב לה על הנייר כע"פ שאינו
שזה פרוטה הרי את מקודשת לי
ציאה כל עליה ואמר התקדשי לי
בציאה זו וכולהו יליף מקראי. טעמא
דז"ש מפרש גמ' (דף קא:) פרוטה.
של נחשת: איסור האיטלקי. של כסף
ודמיו שמנה פרוטות: היצמה נקנית.
ליצב: היצמה פרוטה על אשתו לכל
דבר שאסר בה לגרשה אחר^ג כינה
זריכה הימנו חליצה אלא גט. אבל
שטר וכסף אין מועילין בה מן התורה
אלא מדרבנן דתקון דמהי בה מאמר
דכאמר^ד ציבמות (דף ז.) אבל אינו
גומר בה להיות יורשה^ה ומיטמא לה
ולא לפוטרה מן החליצה אלא לפוסלה
על שאר אחיו: ^ו גמ' וזאי שא
האיש מקדש צו וצלומו ניתני הכא
האשה מתקדשת: משום דקצעי
למינתי כסף. צהני קנינן ואמרין
למנו (דף ד:) כסף מנלן דנקנית צו
ומפרשין דגמרינן קיחה קיחה משדה
עפרון ולאיקרי קנין הלכך תנא הכא
קני: וכסף מנלן. לכו הכא קא צעי לה
אלא לתקנו (ד' ג.) והכא האי ממך
קאמר לה לכולא מילתא משום דקא צעי למינתי כסף וכסף מנלן יליפין
ליה לתקנו (דף ד:) מקיחה וקיחה לשון קנין הוא הילכך תני האשה נקנית:
ונתיני

האשה

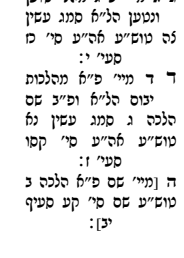

האשה נקנית. הכא תני צה"א וכן צכמה דוכתין גבי איש
ואשה קמני צה"א כמו האשה שהלכה (יבמות דף קד):
האשה שהלך בעלה (שם דף פו:) האשה שמתארמלה (כמוזות טו טז):
האיש מקדש [לתקנו דף מה.]. וקשה דצה"א דתנן בתולה נשאת
דף ג.) אמאי לא תני בצחולה נשאת
וי"ל דהכא אקרא קאי כלומר האשה
המצורת צפוקו דלשכחא אשה
מצורת בקרא גבי נשואין דכתיב^א כי
יקח איש אשה אבל בתולה לא קאי
אקרא ללא אשכחא צסום דוכתא
בתולה בקרא מפורש גבי נשואין
אבל קשה לתקנו (דף ד:) דתנן עבד
עברי עבד כנעני (דף כג:) אמה
עבריה (דף יד:) אמאי לא תני צה^ב
ה' דהא מצורין צפסוק נינהו^א ושמא
צהני עבד ואמה אין נופל בהן לשון
ה' שאין מצורין כ"כ לפי שהולך
לפרש בהן צהי מינייהו אי צעברי
אי צכנעני או צעבריה או צכנענית
(ה) דהא גבי יצמה קמני היצמה ואין
לחוש כל כך שצ"מ שונה התנא
לשון ההרשוה לו צפה דכן מלניו שיש
מקומות ששוה המעשה קודם המנין
כי האי דהכא וכן בתולה נשאת
ליוס^ג הרביעי אחרוג שזה לאילן זשגש
^ד דרכים והתורה נקנית צמ"ח דברים
(אבות פ"ו מ"ה) ויש מקומות ששוה
המנין קודם כמו צעשרה מאמרות
(שם פ"ה מ"א) אור ל"ד צודקין
(פסחים דף ג.) ו' ימיס קודם יו"כ
(יומא ד' ט.) צכנעה דרכים צודקין

את הזב (וצין פ"ב מ"ד) צג' דברים שוו גיטי נשים לשחרורי עבדים
(גיטין ד' ט.) ^ה ב"ש אומרים בדניר. צמס' עדיות (פ"ד מ"ו)
תני ליה גבי קולי צ"ש וחומרי צ"ה וע"ג. דאי קבלה קדושין מאחר
כי אשטיל לענין עוג מלך הבשן: בפרוטה ובשוה פרוטה.
חמשה פרוטות היה ההודאה צשוה פרוטה והאשה מתקדשת צשוה
פרוטה וי"ל משום דתנא כאן כנסף מפרש צזיחה כסף דינר לצ"ש ופרוטה לצ"ש ולפי שלא נטעה לומר כסף דוקא ולא שזה כסף דיליף קיחה
קיחה משדה עפרון דכתיב ציה כסף מפרש שזה כסף יורש ומנא לן דשזה כסף כנסף? דהא לתקנו (דף טז.) מיבעי ליה קרא גבי עבד עברי
^ו ישיב לרבות שזה כסף כנסף ופדין הצינ דכתיב ציה^ה כסף ואמר לתקנו (דף טז.) דרב כהנא שקל כסודרה צפדין הצינ ומנא לן דשזה כסף כנסף
ומיהו^ו צפרק קמא דצשויות (דף ד:) דיש כלל ופרט וכלל אבל גבי ערכין דכתיב ציה^ז כסף והקדש נמי דתנן^ח (ערכין דף טז.) גבי המקדיש
שדהו שהקדש נפדה צכסף וצשוה כסף מנלן דשזה כסף כנסף מיהו בהקדשות נמי אפשר דדרשין כלל ופרט וכלל^ז דהא אין הקדש נפדה
צקרקע דלאמרין צהוב (צ"מ דף נד.) הרי אמרו אין הקדש מתחלל ע"ג קרקע דתתמנא אחר ונתן הכסף וקס לוי^ט ולקמן (דף ה.) נמי
אמרין דאין פודין הקדש ומעשר שני צשטר אבל גבי קדושין וערכין מנלן דשזה כסף כנסף וי"ל דילפינן מע"כ^י וא"ת והא גבי נזיקין
נמי כתב קרא^י כסף ישיב לצעליו ודרשין צפ"ק דצ"ק (דף ו.) ישיב לרבות שזה כסף כנסף וא"כ הווי נזיקין ועבד עברי שני כחוצין
הצדין כאחד ואין מלמדן ויש לומר דתרווייהו צריכי דאי כתב עבד גרידא לא מצי למילף נזיקין מיניה לפי שמלניו שהקפיד הכתוב לענין
מיטב וסד"ח נמי כסף דוקא ולא שו"ך להכי איצטרין כסף ושנא גבי נזיקין וגבי מע"כ אצטרין נמי קרא דלא מצי יליף מנזיקין דשזה
אמינא עבד דומיא דנזיקין ואם מיקני צקרקע ליצעי מיטב לכך איצטרין תרווייהו אי נמי י"ל אי כתב צעבד הוה אמינא דלין הוא
שנקל עליו דיכול לפדות עצמו אפי' צשוה כסף כדי שלא יטמע צין העובדי כוכבים אבל גבי נזיקין דלא שייך למימר כך לא אמרי'
הכי ואי כתב צנזיקין גרידא לא מצי למילף עבד מיניה דס"ד ללא יהיה שזה כסף כנסף צעבד לפי שגם הוא גרס לו לימכר על
שנשא ומנן צפירות צצעיית וכו' יוס' צר' חנינא דלקמן (דף ג.) וס"ד דנחמיר עליו לומר דוקא כסף ולא שו"ך והא דאצטרין קרא
לפדין הצינ והקדש דשזה כסף כנסף ולא יליף מנזיקין וע"כ לפי שצא למעט צקרקות ושטרות שאין פודין בהן צכור אדם והקדשות:
ובמה היא פרוטה. הא דלא מפרש כמה הוא דינר משום דדינר גוי יודעין כמה היה שהוא אחד^י מ"כ"ד דינר של זב
דלאמרין צריש ההוב (צ"מ ד' מד:) אבל פרוטה איכא פלוגתא בגמרא לתקנו (דף יג.) ^{יא} ויומנן דזילי ויומנן דייקרי^{יב} ועוד
דדברי צ"ה דק"ל כוותיה איצעי ליה לפרושי טפי: **אחד מח' באישר.** כשהאיכרים כדינס אבל כשהאיכרים מנזילין אחד
משעה דלאמרין בגמרא (שם): **אימלקין.** מפרש ר"ת על שם איטלוא של יון ואין לתמוה על הקו"ף^{יג} דלאשכחא (בערוא ד)
וצשנא על שם שושן: **היבמה נקנית בו.** תימא דלא תני מניינא דלעיל וליתני נקנית צדרך אחד וקונה עצמה צשני דרכים
וכמו מניינא דלעיל למעוטי דלאמרין בגמרא^{יד} האי מניינא נמי למעוטי דרישא למעוטי כסף ושטר דדריש לתקנו (דף יד.) ציאה גומר
ואין כסף ושטר גומרין צה ומניינא דסיפא למעוטי ג"כ^ט דלא נילף ק"ו מאשה דלאמרין בגמ' (שם) דדרשין נעלו אין מידי אחרנא
לא וי"ל דכחא מילתא אין לשנות מניינא ואע"ג דגבי אחרון תנן ששוה לאילן צג' דרכים ולידך צדרך א' התם צא לפרש דברים
החלוקים צו ומאחר דלא תנא מניינא ציצמה דלא חש לשנות מניינא צעבד עברי^{יז} וכנעני^{יח} אי נמי משום דלא איצטרין למינתי
צהס מניינא למעוטי מידי: **בא' שוא הבא רתנן האשה נקנית.** המ"ל אצב דצעי למינתי סיפא וקונה את עצמה דלא שייך התם
לשון קדושין וכה"ג משני צכמוך^{יט} מיהו אומר הריר מנחו ד"מ למינתי וניתרת צשני דרכים דגבי קדושין שייך לשון הימר:
משום דקבעי צמינתי בהם. והכא לא שייך למיפדך ומנא תרמי אטו מוא דכפריד לתקנו^כ לשון קנין שייך גבי צשני וציאה ולא
היה תמוה על לשון קנין אלל משום דלתקנו תנא לשון קידושין והכא תנא לשון קנין אי נמי צשטר נמי אשכחן לשון קנין דכתיב
ואקח את ספר המקנה (ירמיה צג:) ו**בכסף גנץ** גמר קיחה קיחה משדה עפרון. ואם תאמר ומה רכרז לכל זה? לא היה רכרז לומר אלל כסף
איכרי קנין דכתיב נתתי כסף השדה קח ממני וכתיב השדה אשר קנה אצרהם אי נמי שדות צכסף יקנו וי"ל דצהכי לא סגי דנהי דכסף השדה
איכרי קנין כסף דאשה לא איכרי קנין לכך רכרז להציא ראייה דלמות כסף דגמרינן אשה מינייהו איכרי קנין: **ובתיב התם נתתי בכסף**
השרה קח ממני. אינו חושש אלל שמואל לשון קיחה^{כא} אע"ג דלא דמי דקיחה דהכא קיימא אכסף של שדה וקיחה דאשה לא קיימא
אכסף של אשה אלל אאשה עצמה וא"ת וליתני האשה נקמת שהוא ליטנא דקרא טפי דכתיב כי יקח ומנן נמי עירובין (ד' טו:) הכל נקח צכסף
מעשר^{כב} וציאה שייך נמי לשון קיחה דכתיב (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו^{כג} וי"ל דלא שייך למינתי סיפא ולקחת עצמה צצ' דרכים:

**עין משפט
נר מצוה**
א א מיי פ"ח מהל'
איכות ה"צ סג
עשין מח טושיע אה"ע סי'
כו סעי' ד:
ב ב מיי עס פ"ג ה"יא
סג טושיע אה"ע
סי' כו סעי' א':
ג ג מיי פ"ג מהל' טוען
וטוען ה"יא סג עשין
זה טושיע אה"ע סי' כ'
סעי' ז:
ד ד מיי פ"ח מהלכות
יבוס ה"יא ופ"צ עס
הכס ג סג עשין נא
טושיע אה"ע סי' קסו
סעי' ז:
ה (מיי עס פ"ח הלכה צ
טושיע עס סי' קע סעיף
יז):

תורה אור השלם
1. פי יקח איש אשה
ובעלה ויהי אם לא
תמצא חן בעיניו פי מצא
בה ערות דבר וכתב לה
ספר פירוח ונתן בידה
ושלחה בביתו:
דברים כו א
2. וידבר אל עפרון
בא"י עם הארץ לאמר
אך אם אתה לו שמשעי
נתתי כסף ואתה קח
ממני ואתקדש את מתי
שדה: בראשית כג י
3. והשרה אשר קנה
אברהם מאת בני חת
שמה קבר אברהם ושרה
אשתו: בראשית כה י

הנהגות הב"ח
(א) תוב' ד"ה האשה וכו'
דהא גבי יצמה. נ"צ עין
צש"מ צ"ח סי' קצב:

תוס' ר"י הוקן
ב"מנ'. האשה נקנית
לבעל. באחד מג' דרכים.
וקונה את עצמה. מיד
הבעל. וכולה מפרש
בגמ'. היבמה נקנית. ליבם
קנין גמור לירשה
וליתמא לה. בבדיאה. אבל
התוא קנין דלעיל לא הוי
קנין דעדיין אינו
ירשה ואינו מטמא לה
אם הוא כהן. אלא
שבשעה ארוסה.
גמ'. התם. בפרקא דלקמן
(מא. א.)